

‘Een medaille voor mijn verjaardag’

Antwerpen begroet tweeduizend atleten voor de Special Olympics Europese Zomerspelen

- ▶ Delegaties komen uit 57 landen in Azië en Europa naar België
- ▶ Gastgezinnen heetten de sporters met een mentale beperking gisteren al welkom
- ▶ Hopelijk dagen ook de supporters talrijk op

Jozefien VAN HUFFEL

„Wij zijn elkaars supporters”, zegt Michael De Ruyck. Het is zaterdagvoormiddag en De Ruyck is er vroeg bij voor de wekelijkse training. Bij de atletiekpiste aan de Torhoutsesteenweg in Oostende begroet hij zijn medesporters. „En we maken elkaar ook sterker, als we naast elkaar lopen”, vervolgt hij. „Dat is belangrijk, want de Europese komen nu dichter en dichter bij.”

De Europese, dat zijn de Special Olympics Europese en Euraziatische Zomerspelen, die dit jaar in Antwerpen plaatshebben. Tweeduizend atleten met een mentale beperking meten zich van 13 tot 20 september met elkaar. Ze doen onder meer aan turnen en zwemmen, basketbal en judo.

De spelen worden elke vier jaar georganiseerd. Daarnaast zijn er vierjaarlijkse Wereldspelen en jaarlijkse nationale Special Olympics. Marc De Lamper engageert zich al acht jaar als vrijwilliger. „Zodra je sporters met een beperking een overwinning hebt zien vieren, ben je verkocht”, lacht hij. „Nu ben ik verantwoordelijk voor de sport bocce, verwant met petanque.”

Tijdens de Special Olympics wordt het bocce beoefend in Ant-

werp Expo, net als het badminton, judo en tafeltennis. Op de zes boccebanen verwelkomt De Lamper 120 atleten uit 31 landen. „Per baan zijn er drie scheidsrechters. Dat zijn veel vrijwilligers, maar heel wat vrienden helpen een of twee dagen.”

Michaël De Ruyck neemt samen met vier clubgenoten deel aan de atletieknummers. „Elk aan twee individuele en een aflossingsnummer”, legt trainer Christine Caron uit. „Elke club krijgt een aantal plaatsen toegewezen en zamelt dan per deelnemer 500 euro sponsorgeld in.”

Op de 100 en 200 meter sprint is Michael De Ruyck Belgisch kampioen. „Maar alle atleten maken kans op een medaille”, zegt Caron. „Na de reeksen worden ze aan de hand van de tijden onderverdeeld in categorieën volgens hun kunnen. In elke categorie zijn er drie medaillewinnaars.”

„Zodra je sporters met een beperking een overwinning hebt zien vieren, ben je verkocht”

De wedstrijden beginnen pas zaterdag, maar de buitenlandse delegaties kwamen al gisteren aan. Ze logeren eerst enkele dagen bij gastgezinnen in tientallen gemeenten, van Alken over Gedinne tot Harelbeke. Kathleen Staels uit Ternat ontvangt een van de Oekraïense atleten.

„De vraag kwam van de turnclub. Mijn kinderen zijn tien en zeven. Ik wil graag de wereld binnenbrengen in ons gezin”, zegt ze. „Er is immers meer dan Plopsaland. We hebben ook een sociale rol te spelen als gezin,

we moeten ook iets voor anderen doen. De kinderen staan nu hun slaapkamer af en slapen zelf op veldbedden. Ze keken er vooraf erg naar uit, want dat iemand een beperking kan hebben en toch gymnast is, is voor hen echt bijzonder. We willen dus graag ook een wedstrijd zien.”

„Ik ben jarig tijdens de Special Olympics. Ik wil graag een medaille voor mijn verjaardag”, lacht Michaël De Ruyck. „Dat willen ze natuurlijk allemaal”, zegt Christine Caron. „Het sporten op zich is echter minstens even belangrijk als de wedstrijden. Het leven is immers niet altijd makkelijk voor mensen met een mentale beperking. Wat ze al sportend leren, zoals uithouding en omgaan met elkaar, kunnen ze ook elders toepassen. Jongeren die erg in zichzelf gekeerd zijn, bloeien open op de piste. Ze leren humor begrijpen en lachen mee. Of ze laten stilaan toe dat je hen aanraakt.”

Special Olympics voerde de voorbije maand onder meer campagne met een foto van voetballer Kevin De Bruyne met de ogen van een atleet met een beperking. De organisatie hoopt op veel supporters voor de diverse wedstrijden, die behalve in Antwerp Expo ook in het Wezenbergzwembad, in Berchem, Lommel en Mol plaatshebben. En de atleten hopen mee, zoals basketter Vinnie Ruts: „Als ik heel hard mijn best doe, maak ik iedereen blij. En ik zie graag mensen lachen.”

De Special Olympics hebben plaats van 13 tot 20 september. Tickets voor de opening en het slot kosten 35 euro, maar de wedstrijden zijn gratis. Info via www.so2014.com of 03 201 73 17.

STANDPUNT

Bert CLAERHOUT

Sportwereld geen model voor de zorg

De afgelopen maanden werden opnieuw duizelingwekkende bedragen betaald voor voetballers die hun club aan betere resultaten moeten helpen. De nieuwste trend is dat de grootste sommen niet langer alleen aan doelpuntenmakers worden uitgegeven, topclubs smijten nu ook met geld voor defensieve versterking. De Braziliaanse verdediger David Luiz bijvoorbeeld werd door de Parijse topclub PSG – die volledig in handen van Qatarese eigenaars is – voor 50 miljoen euro weggehaald bij Chelsea.

In eigen land was de opvallendste transfer die van Steven Defour. De middenvelder ruilde voor ruim zes miljoen het Portugese Porto voor Anderlecht. Naar Belgische normen een stevig bedrag – zeker als je weet dat Defour bij Porto tweede keus was. Dat die overgang nogal wat voeten in de aarde had, had te maken met een andere trend in het hedendaagse voetbal. Sommige spelers beslissen zelf niet meer over hun toekomst, maar hangen af van investeringsfondsen die hen hebben ‘opgekocht’ en zelf bepalen waar het hoogste rendement te rapen valt. Je kunt dat een vorm van slavenhandel noemen, maar houd er dan rekening mee dat de echte slaven harder voor hun dagelijkse brood moeten werken, zonder dat hen een gelijkaardig luxeleventje wacht.

We hebben al vaker gezegd dat topvoetbal weinig of niets met echte sport van doen heeft, maar deel uitmaakt van een wereldwijde amusementsindustrie. Kapitaalkrachtige groepen die destijds kunstwerken opkochten, investeren nu in topvoetballers. En waar het grote geld opduikt, groeien de ambities en de misbruiken. Ook bij ons. De Belgische voetbalbond ‘vergeet’ een factuur van maar liefst 300.000 euro te annuleren en kijkt niet meer op van een management dat zichzelf riantie premies uitbetaalt.

Verontrustender zijn de berichten over gelijkaardige transfers van gereputeerde specialisten in de medische wereld. Een Zweedse topneuroloog komt naar Kortrijk, een bekende cardioloog trekt van Brussel naar Aalst, een hartchirurg ruilt Leuven voor Hasselt, enzovoorts. Uiteraard hebben we er niets op tegen dat de kwaliteit van de ziekenhuizen erop vooruitgaat, maar hier is meer in het geding. Kleinere ziekenhuizen hebben blijkbaar almaar meer belang bij een topspecialist als uithangbord van de instelling. Dat levert meer patiënten, maar vooral meer inkomsten op. Gezondheidseconoom Luc Annemans (UGent) beaamt die economische wetmatigheid. „In de toekomst kunnen regionale ziekenhuizen niet meer elk type zorg aanbieden en dus moeten ze zich profileren. De transfermarkt draait dan ook op volle toeren”, vertelde hij in de kranten. Specialisaties die veel geld binnenhalen, worden het drukst gesolliciteerd. Een ander gevolg is dat jonge artsen sneller voor het grote geld kiezen in plaats van deeltijds onderzoek te blijven doen in universitaire ziekenhuizen, waar de lonen geplafonneerd zijn.

Toen veldrijder Niels Albert dit voorjaar wegens hartritmestoornissen zijn wielercarrière beëindigde, trachtte de alom bekende hartspecialist Pedro Brugada Albert te overhalen zich door hem te laten behandelen. Brugada liet daarbij in weinig subtiele bewoordingen verstaan dat er nu eenmaal eerste- en tweederangsziekenhuizen zijn. Zijn uitspraken toonden aan hoezeer de ‘vermarketing’ in de zorg al is doorgedrongen. Als de trend doorzet, krijgt elke arts-specialist over afzienbare tijd een marktwaarde opgeplakt op basis waarvan de ziekenhuizen elkaar kunnen beconcurreren. Hoe meer grote namen, hoe meer de kassa rinkelt. Toptransfers zoals in de sportwereld zijn dan niet meer veraf. De vraag is of de samenleving daar beter van wordt. De ‘vermarketing’ van de zorgsector zet hoe dan ook de weg open naar een prestatiegeneskunde waar mensen die over minder middelen beschikken, het slachtoffer van zijn en die op termijn onvermijdelijk ook de integriteit van de zorginstelling aantast. Onze fysieke en geestelijke gezondheid is te belangrijk om er een pure geldkwestie van te maken. 99

Tafeltennissers Christof Swanepoel: „Ik ga voor goud in Antwerpen.” © Gerbrand Van Uytvanck